HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

26 ianuarie 2017*

„Recurs — Concurență — Înțelegeri — Piețele belgiană, germană, franceză, italiană, neerlandeză și austriacă ale produselor și accesoriilor pentru baie — Decizie de constatare a unei încălcări a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind Spațiul Economic European — Coordonarea prețurilor și schimbul de informații comerciale sensibile — Încălcare unică — Probă — Amenzi — Competență de fond — Termen rezonabil — Proporționalitate”

În cauza C-644/13 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 29 noiembrie 2013,

Villeroy & Boch SAS, cu sediul în Paris (Franța), reprezentată de J. Philippe, avocat,

recurentă,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de F. Castillo de la Torre, de L. Malferrari și de F. Ronkes Agerbeek, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, vicepreședintele Curții, îndeplinind funcția de președinte al Camerei întâi, doamna M. Berger și domnii E. Levits, S. Rodin (raportor) și F. Biltgen, judecători,

avocat general: M. Wathelet,

grefier: K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 10 septembrie 2015,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 noiembrie 2015,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Villeroy & Boch SAS (denumită în continuare „Villeroy & Boch Franța”) solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 16 septembrie 2013, Villeroy & Boch Austria și alții/Comisia (T-373/10, T-374/10, T-382/10 și T-402/10, nepublicată, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2013:455), în măsura în care prin această hotărâre Tribunalul a respins acțiunea ei prin care a solicitat anularea Deciziei C(2010) 4185 final a Comisiei din 23 iunie 2010 privind o procedură în temeiul articolului 101 TFUE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/39092 – Produse și accesorii pentru baie) (denumită în continuare „decizia în litigiu”) în măsura în care o privește.

Cadrul juridic

Regulamentul (CE) nr. 1/2003

2 Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 și 102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167) prevede la articolul 23 alineatele (2) și (3):

„(2) Comisia poate aplica, prin decizie, amenzi asupra întreprinderilor și asociațiilor de întreprinderi atunci când, în mod intenționat sau din neglijență, acestea:

(a) încalcă articolul [101 sau 102 TFUE] […]

[…]

Pentru fiecare întreprindere și asociație de întreprinderi care participă la încălcarea normelor, amenda nu depășește 10 % din cifra de afaceri totală din exercițiul financiar precedent.

[…]

(3) La stabilirea valorii amenzii, se iau în considerare atât gravitatea, cât și durata încălcării.”

Orientările din 2006

3 Orientările privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 (JO 2006, C 210, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 264, denumite în continuare „Orientările din 2006”) prevăd, la punctul 2, că, în ceea ce privește stabilirea amenzilor, „Comisia trebuie să țină seama de durata și gravitatea încălcării” și că „amenda aplicată nu trebuie să depășească limitele indicate la articolul 23 alineatul (2) al doilea și al treilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1/2003”.

4 Punctul 37 din Orientările din 2006 prevede:

„Cu toate că prezentele orientări prezintă metodologia generală de stabilire a amenzilor, particularitățile unei cauze date sau necesitatea de a atinge un nivel disuasiv într-o anumită cauză pot justifica abaterea Comisiei de la această metodologie sau de la limitele fixate la punctul 21.”

Istoricul litigiului și decizia în litigiu

5 Produsele vizate de încălcare sunt produse și accesorii pentru baie, încadrate în una dintre următoarele trei subgrupe de produse, și anume robinete, cabine de duș și accesorii pentru acestea, precum și produse ceramice (denumite în continuare „cele trei subgrupe de produse”).

6 Istoricul litigiului a fost descris de Tribunal la punctele 1-19 din hotărârea atacată și poate fi rezumat după cum urmează.

7 Prin decizia în litigiu, Comisia a constatat existența unei încălcări a articolului 101 alineatul (1) TFUE și a articolului 53 din Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992 (JO 1994, L 1, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 53, p. 4, denumit în continuare „Acordul privind SEE”) în sectorul produselor și al accesoriilor pentru baie. Această încălcare, la care ar fi participat 17 întreprinderi, s-ar fi desfășurat în perioade diferite, cuprinse între 16 octombrie 1992 și 9 noiembrie 2004, și ar fi luat forma unui ansamblu de acorduri anticoncurențiale sau de practici concertate pe teritoriile belgian, german, francez, italian, neerlandez și austriac.

8 Mai precis, în decizia în litigiu, Comisia a arătat că încălcarea constatată consta, în primul rând, în coordonarea de către fabricanții menționați de produse și accesorii pentru baie a creșterilor de prețuri anuale și a altor elemente de stabilire a prețurilor, cu ocazia unor reuniuni regulate desfășurate în cadrul unor asociații naționale profesionale, în al doilea rând, în stabilirea sau în coordonarea prețurilor cu ocazia unor evenimente specifice precum creșterea costului cu materiile prime, introducerea euro și instituirea taxării rutiere și, în al treilea rând, în divulgarea și în schimbul de informații comerciale sensibile. În plus, Comisia a constatat că stabilirea prețurilor în sectorul produselor și al accesoriilor pentru baie urma un ciclu anual. În acest cadru, fabricanții stabileau propriile bareme de prețuri, care rămâneau în general în vigoare timp de un an și serveau drept bază pentru relațiile comerciale cu distribuitorii cu ridicata.

9 Villeroy & Boch Franța, precum și celelalte reclamante în primă instanță, Villeroy & Boch Austria GmbH (denumită în continuare „Villeroy & Boch Austria”), Villeroy & Boch AG (denumită în continuare „Villeroy & Boch”) și Villeroy & Boch Belgium SA (denumită în continuare „Villeroy & Boch Belgia”), își desfășoară activitatea în sectorul echipamentelor sanitare pentru baie. Villeroy & Boch deține integral capitalul Villeroy & Boch Austria, al Villeroy & Boch Franța, al Villeroy & Boch Belgia, al Ucosan BV și al filialelor sale, precum și al Villeroy & Boch SARL.

10 La 15 iulie 2004, Masco Corp. și filialele sale, printre care Hansgrohe AG, care produce robinete, și Hüppe GmbH, care produce cabine de duș, au informat Comisia despre existența unei înțelegeri în sectorul produselor și al accesoriilor pentru baie și au solicitat să beneficieze de imunitate la amenzi în temeiul Comunicării Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2002, C 45, p. 3, denumită în continuare „Comunicarea din 2002 privind cooperarea”) sau, cu titlu subsidiar, de o reducere a cuantumului amenzilor care puteau fi pronunțate împotriva acestora. La 2 martie 2005, Comisia a adoptat o decizie condițională de imunitate la amenzi în favoarea Masco, în conformitate cu punctul 8 litera (a) și cu punctul 15 din această comunicare.

11 La 9 și la 10 noiembrie 2004, Comisia a efectuat inspecții inopinate în incintele mai multor societăți și asociații naționale profesionale care își desfășurau activitatea în sectorul produselor și al accesoriilor pentru baie.

12 La 15 și la 19 noiembrie 2004, Grohe Beteiligungs GmbH și filialele sale și, respectiv, American Standard Inc. (denumită în continuare „Ideal Standard”) au solicitat imunitatea la amenzi în temeiul Comunicării din 2002 privind cooperarea sau, cu titlu subsidiar, reducerea cuantumului acestora.

13 După ce, în perioada 15 noiembrie 2005-16 mai 2006, a adresat solicitări de informații mai multor societăți și asociații care își desfășurau activitatea în sectorul produselor și al accesoriilor pentru baie, inclusiv reclamantelor în primă instanță, la 26 martie 2007, Comisia a adoptat o comunicare privind obiecțiunile, care le-a fost notificată.

14 La 17 și la 19 ianuarie 2006, Roca SARL și, respectiv, Hansa Metallwerke AG și filialele sale au solicitat de asemenea să beneficieze de imunitate la amenzi în temeiul Comunicării din 2002 privind cooperarea sau, cu titlu subsidiar, de reducerea cuantumului acestora. La 20 ianuarie 2006, Aloys F. Dornbracht GmbH & Co KG Armaturenfabrik a formulat o cerere similară.

15 În urma unei audieri, desfășurată în intervalul 12-14 noiembrie 2007, la care au participat reclamantele în primă instanță, a transmiterii, la 9 iulie 2009, a unei scrisori de prezentare a faptelor, prin care acestea erau atenționate cu privire la anumite probe pe care Comisia intenționa să se întemeieze în cadrul adoptării unei decizii finale, și a solicitărilor de informații suplimentare adresate ulterior în special acestor reclamante în primă instanță, la 23 iunie 2010, Comisia a adoptat decizia în litigiu. În această decizie, Comisia a considerat că practicile descrise la punctul 8 de mai sus făceau parte dintr-un plan global care urmărea restrângerea concurenței dintre destinatarii acestei decizii și prezentau caracteristicile unei încălcări unice și continue, al cărei domeniu de aplicare acoperea cele trei subgrupe de produse și cuprindea teritoriile belgian, german, francez, italian, neerlandez și austriac. În această privință, instituția menționată a subliniat în special că practicile respective se conformaseră unui model recurent care s-a dovedit a fi același în cele șase state membre vizate de investigația sa. Comisia a evidențiat deopotrivă existența unor asociații naționale profesionale pentru toate cele trei subgrupe de produse, pe care le-a numit „organisme de coordonare”, a unor asociații naționale profesionale care aveau membri a căror activitate privea cel puțin două dintre cele trei subgrupe de produse, asociații pe care le-a numit „asociații multiprodus”, precum și a unor asociații specializate având membri a căror activitate privea una dintre cele trei subgrupe de produse. În sfârșit, Comisia a constatat prezența unui grup central de întreprinderi care au participat la înțelegeri în diferite state membre și în cadrul organismelor de coordonare și al asociațiilor multiprodus.

16 Potrivit Comisiei, reclamantele în primă instanță au participat la încălcarea în discuție în calitate de membri ai următoarelor asociații, și anume IndustrieForum Sanitär, care a înlocuit Freundeskreis der deutschen Sanitärindustrie din anul 2001, Arbeitskreis Baden und Duschen, care a înlocuit Arbeitskreis Duschabtrennungen din anul 2003, și Fachverband Sanitär-Keramische Industrie în Germania, Arbeitskreis Sanitärindustrie în Austria, Vitreous China-group în Belgia, Sanitair Fabrikanten Platform în Țările de Jos și Association française des industries de céramique sanitaire (AFICS) în Franța. În ceea ce privește încălcarea săvârșită în Țările de Jos, Comisia a constatat în esență, în considerentul (1179) al deciziei în litigiu, că întreprinderilor care au participat la aceasta nu li se putea aplica o amendă pe acest temei, din cauza prescripției.

17 La articolul 1 din decizia în litigiu, Comisia a enumerat întreprinderile sancționate pentru o încălcare a articolului 101 TFUE și, începând cu 1 ianuarie 1994, a articolului 53 din Acordul privind SEE, din cauza participării lor la o încălcare în sectorul produselor și al accesoriilor pentru baie, în Belgia, în Germania, în Franța, în Italia, în Țările de Jos și în Austria, în perioade variabile, cuprinse între 16 octombrie 1992 și 9 noiembrie 2004. În ceea ce privește reclamantele în primă instanță, la articolul 1 alineatul (1) din decizia menționată, Comisia a sancționat Villeroy & Boch pentru participarea sa la această încălcare unică între 28 septembrie 1994 și 9 noiembrie 2004, iar filialele sale Villeroy & Boch Belgia, Villeroy & Boch Franța și Villeroy & Boch Austria, pentru perioade cuprinse între 12 octombrie 1994 și cel mai devreme 9 noiembrie 2004.

18 La articolul 2 alineatul (8) din decizia în litigiu, Comisia a aplicat amenzi, în primul rând, Villeroy & Boch, de 54 436 347 de euro, în al doilea rând, în solidar, Villeroy & Boch și Villeroy & Boch Austria, de 6 083 604 de euro, în al treilea rând, în solidar, Villeroy & Boch și Villeroy & Boch Belgia, de

2 942 608 de euro, și, în al patrulea rând, în solidar, Villeroy & Boch și Villeroy & Boch Franța, de 8 068 441 de euro. Cuantumul total al amenzilor aplicate reclamantelor în primă instanță s-a ridicat, așadar, la 71 531 000 de euro.

19 Pentru calcularea acestor amenzi, Comisia s-a întemeiat pe Orientările din 2006.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

20 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 9 septembrie 2010, recurenta a introdus o acțiune în cauza T-382/10, prin care a solicitat anularea deciziei în litigiu în măsura în care aceasta o privește sau, cu titlu subsidiar, reducerea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată.

21 În susținerea concluziilor sale în anulare, recurenta a invocat o încălcare a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE din cauza recunoașterii unei încălcări unice, continue și complexe, un viciu de motivare, o lipsă a probelor pentru existența unei încălcări în Franța, o lipsă a unui temei juridic care să permită o obligare solidară a reclamantelor în primă instanță la plata unor amenzi, un calcul eronat al amenzii aplicate, în special din cauza includerii vânzărilor care nu sunt legate de încălcare în calculul cuantumului amenzii și a lipsei reducerii acestei amenzi în pofida duratei excesive a procedurii administrative, și, în sfârșit, o încălcare a articolului 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 din cauza unei amenzi disproporționate.

22 Cu titlu subsidiar, recurenta a prezentat concluzii pentru reducerea cuantumului amenzii aplicate.

23 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins acțiunea în totalitate.

Concluziile părților

24 Recurenta solicită Curții:

— anularea în tot a hotărârii atacate în măsura în care prin această hotărâre Tribunalul a respins acțiunea pe care a formulat-o;

— cu titlu subsidiar, anularea în parte a hotărârii atacate;

— cu titlu mai subsidiar, reducerea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată;

— cu titlu foarte subsidiar, anularea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului și

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

25 Comisia solicită Curții:

— respingerea recursului în totalitate ca fiind în parte inadmisibil și în parte vădit nefondat și

— obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

26 În susținerea recursului formulat, recurenta invocă patru motive. Primul motiv este întemeiat pe o eroare de drept săvârșită de Tribunal în aprecierea probelor privind încălcările pretins săvârșite în Franța. Al doilea motiv este întemeiat pe o eroare de drept săvârșită de acesta în constatarea unei

încălcări complexe și continue. Al treilea motiv este întemeiat pe faptul că Tribunalul nu și-ar fi exercitat competența de fond în privința amenzii aplicate recurentei. Al patrulea motiv este întemeiat pe o încălcare a principiului proporționalității.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o eroare de drept în aprecierea probelor în ceea ce privește încălcările pretins săvârșite în Franța

Argumentația părților

27 Prin intermediul primului motiv, recurenta susține în esență că Tribunalul a săvârșit erori de drept întrucât aprecierea acestuia în legătură cu declarațiile Ideal Standard, Roca, precum și Duravit AG referitoare la ansamblul faptelor săvârșite în Franța nu corespunde cu cea realizată în privința acelorași elemente de probă în Hotărârea din 16 septembrie 2013, Keramag Keramische Werke și alții/Comisia (T-379/10 și T-381/10, nepublicată, EU:T:2013:457), care privește de asemenea decizia în litigiu. În consecință, Tribunalul ar fi încălcat principiul egalității de tratament și principiul *in dubio pro reo*.

28 Astfel, la punctele 287-290 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi apreciat că declarațiile date de Ideal Standard și cele date de Roca au permis să se demonstreze participarea recurentei la trei reuniuni ale AFICS organizate în anul 2004, în cadrul cărora ar fi avut loc discuții ilicite. În această privință, Tribunalul ar fi amintit în esență că mărturia unei întreprinderi care a solicitat clemență nu poate servi drept probă, în temeiul principiului *testis unus, testis nullus* (un singur martor înseamnă niciun martor), cu excepția cazului în care o asemenea mărturie este susținută de cea a altor participanți la înțelegere. Totuși, potrivit Tribunalului, în prezenta cauză ar exista o asemenea situație deoarece mărturia furnizată în cadrul cererii de clemență formulate de Ideal Standard ar fi fost confirmată de declarația dată de Roca.

29 Or, în opinia recurentei, aprecierea probelor astfel efectuată de Tribunal este vădit contrară celei efectuate cu privire la aceleași elemente de probă în Hotărârea din 16 septembrie 2013, Keramag Keramische Werke și alții/Comisia (T-379/10 și T-381/10, nepublicată, EU:T:2013:457, punctele 118-120), care privește deopotrivă decizia în litigiu.

30 De asemenea, recurenta consideră că Tribunalul a apreciat valoarea probantă a declarației date de Duravit în mod contradictoriu în această din urmă hotărâre și în hotărârea atacată. Astfel, în Hotărârea din 16 septembrie 2013, Keramag Keramische Werke și alții/Comisia (T-379/10 și T-381/10, nepublicată, EU:T:2013:457, punctele 115 și 116), Tribunalul ar fi constatat că această declarație nu fusese comunicată reclamantelor din cauza în care s-a pronunțat hotărârea menționată pe parcursul procedurii administrative și, în consecință, trebuie să se considere că nu le este opozabilă. În schimb, în hotărârea atacată, Tribunalul ar fi acceptat să ia în considerare aceeași declarație. În acest sens, la punctul 293 din această hotărâre, Tribunalul ar fi arătat că, deși decizia în litigiu „nu se întemeiază” pe declarația menționată, nu este mai puțin adevărat că această declarație a confirmat-o pe cea dată de Ideal Standard în ceea ce privește conținutul discuțiilor ilicite care s-au desfășurat „probabil” la 25 februarie 2004.

31 În plus, recurenta susține că Tribunalul, prin faptul că a reținut în sarcina sa declarația dată de Duravit, despre care știa însă că nu îi era opozabilă și că nici măcar Comisia nu o reținuse în decizia atacată, a modificat motivarea acestei decizii și a încălcat articolul 263 și articolul 296 al doilea paragraf TFUE.

32 Întrucât niciun alt element de probă nu a fost invocat în ceea ce privește încălcarea pretins susceptibilă să fie imputată recurentei în Franța, referitor la faptele săvârșite în Franța, sancționarea sa ar fi întemeiată pe erorile de drept menționate mai sus.

33 Comisia este de acord că aprecierile formulate de Tribunal în hotărârea atacată intră în contradicție cu cele din Hotărârea din 16 septembrie 2013, Keramag Keramische Werke și alții/Comisia (T-379/10 și T-381/10, nepublicată, EU:T:2013:457), dar arată că eroarea se află în această ultimă hotărâre. Subliniază că recurenta nu invocă o eroare de drept în aprecierea probelor, ci invocă numai inegalitatea de tratament al unor fapte identice. În plus, Comisia respinge existența unei încălcări a principiului prezumției de nevinovăție. În sfârșit, nu contestă că declarația Duravit nu ar putea să fie utilizată ca probă, dar subliniază că hotărârea atacată nu este vădit întemeiată pe această declarație.

Aprecierea Curții

34 Pentru a răspunde la primul motiv, trebuie amintit că aprecierea efectuată de Tribunal a forței probante a unui document nu poate, în principiu, să fie supusă controlului Curții în cadrul unui recurs. Astfel, după cum reiese din articolul 256 TFUE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, recursul se limitează la chestiuni de drept. În consecință, Tribunalul este singurul competent să constate și să aprecieze faptele pertinente, precum și să aprecieze elementele de probă, cu excepția cazului denaturării acestor fapte și elemente (a se vedea în special Hotărârea din 2 octombrie 2003, Salzgitter/Comisia, C-182/99 P, EU:C:2003:526, punctul 43 și jurisprudența citată), care nu a fost invocată în speță.

35 În schimb, conform unei jurisprudențe constante, problema dacă motivarea unei hotărâri a Tribunalului este contradictorie sau suficientă este o chestiune de drept care poate, ca atare, să fie invocată în cadrul unui recurs (a se vedea în special Hotărârea din 21 septembrie 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Comisia, C-105/04 P, EU:C:2006:592, punctul 71 și jurisprudența citată).

36 În speță, la punctul 287 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că Comisia s-a întemeiat pe declarațiile date de Ideal Standard și de Roca pentru a dovedi participarea recurentei la reuniunile AFICS din anul 2004. La punctul 289 din hotărârea menționată, Tribunalul a subliniat că, deși din jurisprudență reiese că declarația dată de un beneficiar al unei reduceri totale sau parțiale a amenzilor care este contestată de o parte trebuie să fie confirmată, nimic nu se opune ca o asemenea confirmare să poată rezulta din mărturia unei alte întreprinderi care a participat la înțelegere, chiar dacă și aceasta din urmă ar fi beneficiat de o reducere a amenzilor. După ce a examinat valoarea probantă a declarației date de Roca, Tribunalul a considerat, la punctul 290 din aceeași hotărâre, că se impunea constatarea că declarația dată de Ideal Standard, astfel cum era confirmată de cea dată de Roca, demonstrează corespunzător cerințelor legale desfășurarea discuțiilor ilicite respective.

37 Or, recurenta susține că această motivare este contradictorie în raport cu cea reținută în Hotărârea din 16 septembrie 2013, Keramische Werke și alții/Comisia (T-379/10 și T-381/10, nepublicată, EU:T:2013:457).

38 Totuși, trebuie amintit că, în conformitate cu o jurisprudență constantă, obligația Tribunalului de a-și motiva hotărârile nu se poate extinde în principiu până la impunerea justificării soluției reținute într-o cauză în raport cu cea reținută în altă cauză cu care a fost sesizat, chiar dacă aceasta ar privi aceeași decizie (a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2013, Team Relocations și alții/Comisia, C-444/11 P, nepublicată, EU:C:2013:464, punctul 66, precum și jurisprudența citată).

39 Prin urmare, argumentul recurentei întemeiat pe o motivare contradictorie a hotărârii atacate și a Hotărârii din 16 septembrie 2013, Keramag Keramische Werke și alții/Comisia (T-379/10 și T-381/10, nepublicată, EU:T:2013:457), trebuie să fie respins.

40 În ceea ce privește argumentul recurentei potrivit căruia Tribunalul nu putea reține în sarcina sa declarația dată de Duravit, trebuie să se constate că acesta provine dintr-o interpretare eronată a hotărârii atacate. Astfel, menționarea acestei declarații la punctul 293 din hotărârea atacată are ca

obiect doar să răspundă la un argument al reclamantelor în primă instanță care au invocat declarația respectivă și prin care își exprimau îndoielile față de declarațiile date de Ideal Standard și de Roca. Așadar, Tribunalul nu a reținut declarația dată de Duravit ca fiind un element incriminator pentru recurentă, după cum se confirmă la punctul 295 din hotărârea menționată, în cuprinsul căruia Tribunalul a constatat că declarațiile date de Ideal Standard și de Roca sunt suficiente pentru dovedirea unei încălcări a articolului 101 alineatul (1) TFUE.

41 Având în vedere considerațiile care precedă, primul motiv trebuie să fie respins ca fiind nefondat.

Cu privire la al doilea motiv, referitor la existența unei încălcări unice și continue

Argumentația părților

42 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenta arată că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept grupând artificial acte care erau independente și constatând existența unei încălcări complexe și continue.

43 În această privință, recurenta susține, în primul rând, că Tribunalul, întemeindu-se pe conceptul de încălcare unică, complexă și continuă, a încălcat articolul 101 TFUE și articolul 53 din Acordul privind SEE. Astfel, această noțiune ar fi lipsită de orice temei juridic în dreptul Uniunii. În plus, recurenta susține că hotărârea atacată este viciată de o insuficiență a motivării întrucât Tribunalul nu a răspuns la argumentele sale referitoare la acest aspect.

44 În al doilea rând, recurenta apreciază, cu titlu subsidiar, că în speță nu erau îndeplinite condițiile recunoașterii unei încălcări unice întrucât Comisia nu a definit piața relevantă și întrucât nu a fost demonstrată existența unui raport de complementaritate între diferitele acțiuni ilicite imputate.

45 În al treilea rând, recurenta susține, în subsidiar, că, din cauza existenței unor anulări în parte ale deciziei în litigiu în ceea ce privește anumite state membre, în Hotărârea din 16 septembrie 2013, Wabco Europe și alții/Comisia (T-380/10, EU:T:2013:449), în Hotărârea din 16 septembrie 2013, Keramag Keramische Werke și alții/Comisia (T-379/10 și T-381/10, nepublicată, EU:T:2013:457), precum și în Hotărârea din 16 septembrie 2013, Duravit și alții/Comisia (T-364/10, nepublicată, EU:T:2013:477), și din cauză că este posibil ca anumite întreprinderi să nu fi avut cunoștință despre ansamblul încălcării, nu ar putea exista o încălcare globală, astfel cum este definită în această decizie.

46 Potrivit Comisiei, al doilea motiv trebuie respins.

Aprecierea Curții

47 Potrivit unei jurisprudențe constante, o încălcare a articolului 101 alineatul (1) TFUE poate rezulta nu numai dintr-un act izolat, ci și dintr-o serie de acte sau dintr-un comportament continuu, chiar și în cazul în care unul sau mai multe elemente ale acestei serii de acte sau ale comportamentului continuu ar putea constitui în sine și privite izolat o încălcare a dispoziției menționate. Astfel, în ipoteza în care diferitele acțiuni se înscriu într-un „plan de ansamblu”, în considerarea obiectului identic al acestora care constă în denaturarea concurenței în cadrul pieței interne, Comisia are dreptul să stabilească răspunderea pentru aceste acțiuni în funcție de participarea la încălcare privită în ansamblul său (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 iunie 2015, Fresh Del Monte Produce/Comisia și Comisia/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P și C-294/13 P, EU:C:2015:416, punctul 156, precum și jurisprudența citată).

48 O întreprindere care a participat la o asemenea încălcare unică și complexă prin comportamente proprii care intrau în sfera de aplicare a noțiunilor de acord sau de practică concertată având un obiect anticoncurențial, în sensul articolului 101 alineatul (1) TFUE, și care aveau drept scop să contribuie la realizarea încălcării în ansamblul său poate fi astfel de asemenea responsabilă, pentru toată perioada participării sale la încălcarea menționată, pentru comportamentele altor întreprinderi în cadrul aceleiași încălcări. O asemenea situație există atunci când se stabilește că întreprinderea în cauză intenționa să contribuie prin propriul comportament la obiectivele comune urmărite de toți participanții și că cunoștea comportamentele ilicite preconizate sau puse în aplicare de alte întreprinderi pentru atingerea acelorași obiective sau că putea să le prevadă în mod rezonabil și că era pregătită să accepte riscul ce decurge din acestea (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 iunie 2015, Fresh Del Monte Produce/Comisia și Comisia/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P și C-294/13 P, EU:C:2015:416, punctul 157, precum și jurisprudența citată).

49 Astfel, o întreprindere poate să fi participat în mod direct la toate comportamentele anticoncurențiale care compun încălcarea unică și continuă, caz în care Comisia are dreptul să stabilească în sarcina sa răspunderea pentru toate aceste comportamente și, prin urmare, pentru încălcarea menționată în totalitate. De asemenea, este posibil ca o întreprindere să nu fi participat în mod direct decât la o parte dintre comportamentele anticoncurențiale care compun încălcarea unică și continuă, dar să fi cunoscut toate celelalte comportamente ilicite preconizate sau puse în aplicare de ceilalți participanți la înțelegere pentru atingerea acelorași obiective sau să fi putut să le prevadă în mod rezonabil și să fi fost pregătită să accepte riscul ce decurge din acestea. Într-un astfel de caz, Comisia are deopotrivă dreptul să stabilească în sarcina acestei întreprinderi răspunderea pentru toate comportamentele anticoncurențiale care compun o asemenea încălcare și, prin urmare, pentru aceasta în totalitate (a se vedea Hotărârea din 24 iunie 2015, Fresh Del Monte Produce/Comisia și Comisia/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P și C-294/13 P, EU:C:2015:416, punctul 158, precum și jurisprudența citată).

50 Pe de altă parte, pentru calificarea a diferite acțiuni drept încălcare unică și continuă nu trebuie să se verifice dacă prezintă o legătură de complementaritate, în sensul că fiecare dintre acestea este destinată să facă față uneia sau mai multor consecințe ale concurenței normale și contribuie, prin intermediul unei interacțiuni, la realizarea ansamblului efectelor anticoncurențiale dorite de autorii acestora în cadrul unui plan global care vizează un obiectiv unic. În schimb, condiția referitoare la noțiunea de obiectiv unic implică necesitatea de a verifica dacă nu există elemente care caracterizează diferitele comportamente ce fac parte din încălcare și care să poată să indice că comportamentele materiale adoptate de alte întreprinderi participante nu au același obiect sau același efect anticoncurențial și, în consecință, nu se înscriu într-un „plan de ansamblu” în considerarea obiectului lor identic care denaturează concurența în cadrul pieței interne (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2013, Siemens și alții/Comisia, C-239/11 P, C-489/11 P și C-498/11 P, nepublicată, EU:C:2013:866, punctele 247 și 248).

51 În plus, nu se poate deduce din jurisprudența Curții că articolul 101 alineatul (1) TFUE privește fie doar întreprinderile care își desfășoară activitatea pe piața vizată de restrângerile concurenței ori pe piețe situate în amonte sau în aval sau învecinate cu piața respectivă, fie doar întreprinderile care își limitează autonomia de comportament pe o anumită piață în temeiul unui acord sau al unei practici concertate. Astfel, rezultă dintr-o jurisprudență consacrată a Curții că textul articolului 101 alineatul (1) TFUE se referă în mod general la toate acordurile și la toate practicile concertate care, în raporturi fie orizontale, fie verticale, denaturează concurența pe piața internă, independent de piața pe care părțile își desfășoară activitatea, precum și de faptul că doar comportamentul comercial al uneia dintre acestea este vizat de termenii aranjamentelor în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punctele 34 și 35, precum și jurisprudența citată).

52 Având în vedere această jurisprudență, trebuie, în primul rând, să se respingă argumentele recurentei potrivit cărora noțiunea juridică de încălcare unică, complexă și continuă ar fi incompatibilă cu articolul 101 TFUE și cu articolul 53 din Acordul privind SEE.

53 În al doilea rând, trebuie să se constate că, în mod contrar susținerilor recurentei, amintind jurisprudența menționată la punctele 32-34, 41, 42 și 46-48 din hotărârea atacată, Tribunalul a motivat această hotărâre corespunzător cerințelor legale.

54 În al treilea rând, în ceea ce privește argumentul recurentei potrivit căruia condițiile recunoașterii unei încălcări unice nu ar fi întrunite în speță întrucât Comisia nu ar fi definit piața relevantă, trebuie să se constate, astfel cum Tribunalul a arătat în mod întemeiat la punctul 54 din hotărârea atacată și cum admite recurenta, că împrejurarea că piețele produselor și geografice acoperite de încălcare sunt distincte nu se opune nicidecum constatării unei încălcări unice. Prin urmare, aceste argument este, în orice caz, inoperant.

55 În al patrulea rând, la punctele 63-71 din hotărârea atacată, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept considerând că Comisia putea să concluzioneze în speță în sensul existenței unui obiectiv unic prin care să se demonstreze o încălcare unică. Astfel, pe baza constatărilor factuale efectuate la punctele 66, 69 și 71 din hotărârea atacată, Tribunalul a demonstrat corespunzător cerințelor legale că diferitele comportamente imputate urmăreau același scop, și anume, în cazul tuturor fabricanților de produse și accesorii pentru baie, coordonarea comportamentului lor față de distribuitorii cu ridicata. În această privință, trebuie să se sublinieze că, în mod contrar susținerilor recurentei, noțiunea de obiectiv comun, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 66, 69 și 71 menționate, nu a fost determinată printr-o raportare generală la existența unei denaturări a concurenței pe piețele vizate de încălcare, ci prin raportare la diferite elemente obiective, precum rolul central avut de distribuitorii cu ridicata în circuitul distribuției, caracteristicile acestui circuit, existența unor organisme de coordonare și a unor asociații multiprodus, similitudinea punerii în aplicare a unor acorduri coluzive și suprapunerile materiale, geografice și temporale între practicile în cauză.

56 În aceste condiții, fără a fi necesară stabilirea unei legături de complementaritate între practicile imputate, întrucât o încălcare unică și continuă poate fi imputată unor întreprinderi neconcurente și nu necesită o definiție sistematică a pieței relevante, considerând că recurenta răspunde, pe de o parte, pentru participarea sa directă la încălcarea imputată și, pe de altă parte, pentru participarea sa indirectă la această încălcare, deoarece a avut cunoștință despre ansamblul comportamentelor ilicite preconizate sau puse în aplicare de ceilalți participanți la înțelegerea în cauză pentru urmărirea acelorași obiective sau pentru că a putut în mod rezonabil să le prevadă și a fost pregătită să accepte riscul care decurgea din acestea, Tribunalul nu poate fi criticat pentru că a apreciat că Comisia nu a săvârșit nicio eroare concluzionând în sensul existenței în speță a unei încălcări unice și continue.

57 În sfârșit, în ceea ce privește argumentația referitoare la anulările în parte, pronunțate prin hotărâri ale Tribunalului referitoare la aceeași încălcare precum cea care face obiectul prezentei cauze, trebuie amintit că aprecierea probelor privind diversele piețe naționale este de competența exclusivă a Tribunalului. În măsura în care această argumentație ar urmări repunerea în discuție a existenței unei încălcări unice, complexe și continue, trebuie să se sublinieze că faptul că Tribunalul a anulat în parte decizia în litigiu în măsura în care privește dovada participării la încălcarea în cauză a anumitor întreprinderi în cauză pe anumite piețe geografice în perioade determinate nu este suficient pentru a fi repusă în discuție constatarea Tribunalului referitoare la existența unui plan de ansamblu care acoperea cele trei subgrupe de produse și cele șase state membre vizate și a unui obiect identic care denatura concurența.

58 În consecință, al doilea motiv trebuie respins ca fiind în parte inoperant și în parte nefondat.

Cu privire la al treilea și la al patrulea motiv, referitoare la controlul de fond și la proporționalitatea amenzii

Argumentația părților

59 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurenta reproșează Tribunalului că nu și-a exercitat competența de fond în ceea ce privește amenzile stabilite de Comisie.

60 Recurenta susține că rezultă din articolul 261 TFUE, din articolul 263 al doilea și al patrulea paragraf TFUE, din articolul 264 primul paragraf TFUE, din articolul 31 din Regulamentul nr. 1/2003, din articolul 6 alineatul (1) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, și din articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene că Tribunalul și Curtea sunt obligate să își exercite efectiv competența de fond.

61 Or, în hotărârea atacată, Tribunalul ar fi exercitat doar un control de legalitate a stabilirii cuantumului amenzii, contrar concluziilor recurentei.

62 Pe de altă parte, recurenta apreciază că, în speță, Tribunalul ar fi trebuit să reducă cuantumul amenzii ținând seama de gravitatea încălcării, care ar privi doar un număr limitat de state membre, în majoritate mici. În această privință, nu ar fi posibil să se înțeleagă motivele pentru care Comisia a sancționat acțiunile imputate în speță mai sever decât a sancționat înțelegeri de aceeași natură care acopereau întregul teritoriu al Spațiului Economic European. În plus, Tribunalul ar fi trebuit să acorde recurentei o reducere a cuantumului amenzii din cauza duratei excesive a procedurii administrative.

63 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, recurenta invocă nerespectarea principiului proporționalității, consacrat la articolul 49 alineatul (3) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În această privință, recurenta subliniază că, pentru stabilirea gravității încălcării, Tribunalul ar fi trebuit să ia în considerare piața vizată, cifrele de afaceri realizate, durata și natura încălcării, precum și efectele concrete sau potențiale pe piețele afectate, însă nu a procedat în acest mod.

64 Tribunalul ar fi trebuit de asemenea să se asigure că cuantumul amenzii aplicate prin decizia în litigiu era proporțional în termeni absoluți, ceea ce nu este cazul atunci când cifra de afaceri acoperită de încălcare este de 34,34 milioane de euro, iar cuantumul total al amenzilor este de 8 068 441 de euro.

65 Prin urmare, recurenta solicită Curții să rectifice aceste omisiuni ilicite ale Tribunalului și să reducă ea însăși cuantumul amenzii aplicate.

66 Comisia solicită respingerea celui de al treilea și a celui de al patrulea motiv.

Aprecierea Curții

67 Potrivit jurisprudenței constante, controlul de legalitate instituit la articolul 263 TFUE implică faptul că instanța Uniunii exercită un control atât de drept, cât și de fapt asupra deciziei atacate în raport cu argumentele invocate de reclamant și are competența de a aprecia probele, de a anula această decizie și de a modifica cuantumul amenzilor (a se vedea Hotărârea din 10 iulie 2014, Telefónica de España/Comisia, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, punctul 53, precum și jurisprudența citată).

68 Controlul de legalitate este completat de competența de fond care este recunoscută instanței Uniunii la articolul 31 din Regulamentul nr. 1/2003, conform articolului 261 TFUE. Această competență autorizează instanța, dincolo de simplul control al legalității sancțiunii, să substituie aprecierea

Comisiei cu propria apreciere și, în consecință, să anuleze, să reducă sau să majoreze amenda sau penalitatea cu titlu cominatoriu aplicată (a se vedea Hotărârea din 8 decembrie 2011, Chalkor/Comisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punctul 63 și jurisprudența citată).

69 Pentru a respecta cerințele unui control de fond în sensul articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene în ceea ce privește amenda, instanța Uniunii este obligată, în exercitarea competențelor prevăzute la articolele 261 și 263 TFUE, să examineze orice critică, de drept sau de fapt, prin care se urmărește să se demonstreze că cuantumul amenzii nu este adecvat în raport cu gravitatea și cu durata încălcării (a se vedea Hotărârea din 18 decembrie 2014, Comisia/Parker Hannifin Manufacturing și Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, punctul 75, precum și jurisprudența citată).

70 Or, exercitarea acestei competențe de fond nu echivalează însă cu un control din oficiu, iar procedura este în contradictoriu. Sarcina de a invoca motive împotriva deciziei atacate și de a prezenta elemente de probă în susținerea acestor motive revine în principiu reclamantului (a se vedea Hotărârea din 18 decembrie 2014, Comisia/Parker Hannifin Manufacturing și Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, punctul 76, precum și jurisprudența citată).

71 În această privință, trebuie subliniat că lipsa unui control din oficiu asupra întregii decizii atacate nu încalcă principiul protecției jurisdicționale efective. Astfel, în vederea respectării acestui principiu, nu este indispensabil ca Tribunalul, care este, desigur, ținut să răspundă la motivele invocate și să exercite un control atât de drept, cât și de fapt, să aibă obligația de a efectua din oficiu o nouă cercetare judecătorească completă a dosarului (a se vedea Hotărârea din 8 decembrie 2011, Chalkor/Comisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punctul 66).

72 Pe de altă parte, în temeiul unei jurisprudențe constante a Curții, Tribunalul este singurul competent să controleze modalitatea în care Comisia a apreciat în fiecare caz particular gravitatea comportamentelor ilicite. În cadrul unui recurs, controlul Curții are ca obiect, pe de o parte, să examineze în ce măsură Tribunalul a luat în considerare în mod corect din punct de vedere juridic toți factorii esențiali pentru aprecierea gravității unui anumit comportament apreciat în lumina articolului 101 TFUE și a articolului 23 din Regulamentul nr. 1/2003 și, pe de altă parte, să verifice dacă Tribunalul a răspuns corespunzător cerințelor legale la toate argumentele invocate în susținerea cererii de reducere a amenzii. Gravitatea încălcărilor dreptului concurenței al Uniunii trebuie să fie stabilită în funcție de un număr mare de elemente, precum în special efectul disuasiv al amenzilor, împrejurările specifice cauzei și contextul acesteia, inclusiv comportamentul fiecăreia dintre întreprinderi, rolul avut de fiecare dintre acestea în instituirea înțelegerii, beneficiul pe care l-au putut obține din aceasta, dimensiunea întreprinderilor și valoarea mărfurilor în discuție, precum și riscul pe care încălcările de acest tip îl reprezintă pentru obiectivele Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 2013, Team Relocations și alții/Comisia, C-444/11 P, nepublicată, EU:C:2013:464, punctele 95, 99 și 100).

73 În plus, atunci când se pronunță cu privire la chestiuni de drept în cadrul unui recurs, Curtea nu are sarcina de a substitui, pentru motive de echitate, aprecierea Tribunalului cu propria apreciere atunci când acesta se pronunță, în exercitarea competenței sale de fond, asupra cuantumului amenzilor aplicate unor întreprinderi ca urmare a încălcării de către acestea a dreptului Uniunii. Astfel, Curtea ar trebui să constate o eroare de drept săvârșită de Tribunal, ca urmare a caracterului inadecvat al cuantumului unei amenzi, doar în măsura în care aceasta ar aprecia că nivelul sancțiunii este nu numai inadecvat, ci și excesiv, până la a fi disproporționat (a se vedea în special Hotărârea din 30 mai 2013, Quinn Barlo și alții/Comisia, C-70/12 P, nepublicată, EU:C:2013:351, punctul 57, precum și jurisprudența citată).

74 Al treilea și al patrulea motiv trebuie examinate în lumina acestei jurisprudențe.

75 Or, din jurisprudența menționată reiese în mod clar că, în primul rând, controlul de fond privește numai sancțiunea aplicată, iar nu totalitatea deciziei atacate, și, în al doilea rând, nici competența de fond, nici controlul de legalitate nu echivalează cu controlul din oficiu și, prin urmare, acestea nu impuneau Tribunalului să procedeze din oficiu la o nouă cercetare judecătorească, completă, a dosarului, independent de criticile formulate de recurentă.

76 În speță, este necesar să se constate că, începând cu punctul 335 din hotărârea atacată, Tribunalul a exercitat un control efectiv asupra cuantumului amenzii, a răspuns la diferitele argumente ale recurentei și, la punctele 397-402 din această hotărâre, s-a pronunțat asupra concluziilor de reducere a cuantumului amenzii, deci fără să se fi limitat la controlul legalității acestui cuantum, contrar celor susținute de recurentă. În această privință, la punctul 384 din hotărârea menționată, Tribunalul a arătat în special că, având în vedere natura deosebit de gravă a încălcării în cauză, coeficientul de 15 % cu titlu de coeficienți „gravitatea încălcării” și „cuantum suplimentar” era minim, iar ulterior, la punctele 397-401 din aceeași hotărâre, a apreciat că niciunul dintre elementele prezentate de reclamantele în primă instanță nu justifica o reducere a cuantumului amenzii.

77 În ceea ce privește mai precis examinarea gravității încălcării imputate, trebuie să se constate că, la punctul 381 din hotărârea atacată, Tribunalul a amintit printre altele punctul 23 din Orientările din 2006, care prevede că „[a]cordurile orizontale de stabilire a prețurilor, de împărțire a piețelor și de limitare a producției, care sunt în general secrete, se numără, prin însăși natura lor, printre restrângerile cele mai grave ale concurenței. În temeiul politicii din domeniul concurenței, acestea trebuie să fie sever sancționate. În consecință, proporția din vânzări luată în calcul pentru astfel de încălcări se situează, în general, la limita superioară a intervalului”. La punctul 383 din hotărârea menționată, Tribunalul a expus motivarea reținută de Comisie în considerentul (1211) al deciziei în litigiu, potrivit căruia coordonarea orizontală a unor prețuri era, prin însăși natura sa, una dintre restrângerile cele mai nocive ale concurenței, iar încălcarea era o încălcare unică, complexă și continuă care acoperea șase state membre și afecta cele trei subgrupe de produse, înainte de a constata, la punctul 384 din hotărârea atacată, natura deosebit de gravă a încălcării în discuție, care justifica aplicarea coeficientului pentru gravitate de 15 %, și, la punctul 385 din hotărârea menționată, participarea recurentei „la grupul central de întreprinderi” care a pus în aplicare încălcarea constatată.

78 Întrucât a luat deci în considerare toți parametrii pertinenți pentru a aprecia gravitatea încălcării imputate, coordonarea orizontală a prețurilor și participarea recurentei la aceasta fiind, pe de altă parte, dovedite, și întrucât a răspuns la argumentele recurentei cu privire la acest aspect, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept și a îndeplinit obligația care îi revine de control jurisdicțional efectiv al deciziei în litigiu.

79 În ceea ce privește aprecierea duratei excesive a procedurii administrative, trebuie amintit că, deși încălcarea principiului respectării termenului rezonabil poate justifica anularea unei decizii adoptate la finalul unei proceduri administrative întemeiate pe articolele 101 și 102 TFUE întrucât presupune și o încălcare a dreptului la apărare al întreprinderii în cauză, o asemenea încălcare a principiului respectării termenului rezonabil, presupunând că este dovedită, nu poate conduce la o reducere a cuantumului amenzii aplicate (a se vedea în special Hotărârea din 9 iunie 2016, CEPSA/Comisia, C-608/13 P, EU:C:2016:414, punctul 61, și Hotărârea din 9 iunie 2016, PROAS/Comisia, C-616/13 P, EU:C:2016:415, punctul 74, precum și jurisprudența citată). Or, în speță, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 62 din prezenta hotărâre, este cert că, prin intermediul argumentului său privind aprecierea incorectă de către Tribunal a duratei excesive a procedurii administrative, recurenta urmărește numai obținerea unei reduceri a cuantumului amenzii care i-a fost aplicată.

80 Prin urmare, fără a lua în considerare temeinicia sa, acest argument trebuie respins ca fiind inoperant.

81 În sfârșit, în ceea ce privește proporționalitatea cuantumului amenzii aplicate ca atare, recurenta nu prezintă niciun argument de natură să demonstreze că nivelul sancțiunii aplicate este inadecvat sau excesiv. În această privință, argumentul potrivit căruia cuantumul unei amenzi de 8 068 441 de euro ar

fi disproporționat în raport cu cifra de afaceri acoperită de înțelegere, în cuantum de 34,34 milioane de euro, trebuie respins. Într-adevăr, este cert că, în speță, cuantumul amenzii aplicate Villeroy & Boch și filialelor acesteia a fost redus astfel încât să nu depășească 10 % din cifra de afaceri totală a acestora realizată în cursul exercițiului financiar precedent, conform articolului 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003. Or, această limită garantează deja ca nivelul acestei amenzi să nu fie disproporționat în raport cu dimensiunea întreprinderii, astfel cum este determinată de cifra sa de afaceri globală (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, EU:C:2005:408, punctele 280-282).

82 În consecință, al treilea și al patrulea motiv trebuie respinse ca fiind în parte inoperante și în parte nefondate.

83 Întrucât niciunul dintre motivele invocate de recurentă nu a fost admis, se impune respingerea recursului în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

84 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. În conformitate cu articolul 138 alineatul (1) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată, iar recurenta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Villeroy & Boch SAS la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături